

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jana Jursíka a soudkyně JUDr. Ivety Jiříkové a Mgr. Ing. Martiny Lacinové ve věci

žalobkyně:

[REDACTED]

zastoupené advokátem: JUDr. Emil Svinger
sídlem Nerudova 67/6, 397 01 Písek

proti

žalované 1.:

[REDACTED]

zastoupené advokátem: Mgr. Václav Vondrášek
Ve Smečkách 22, 110 00 Praha 1

žalované 2.:

[REDACTED]

zastoupené advokátem: Mgr. Václav Vondrášek
Ve Smečkách 22, 110 00 Praha 1

pro 164 616 Kč a 307 116 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobkyně a žalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 22.9.2022, č.j. 12 C 44/2020-231,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v odstavci I., II., v části odstavce III. pro 103 601,90 Kč s úrokem z prodlení 10 % ročně z této částky od 15. 2. 2020 do zaplacení a v části odstavce IV. pro 64 552,11 Kč s úrokem z prodlení 10 % ročně z této částky od 15. 2. 2020 do zaplacení, **potvrzuje.**
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v části odstavce III. pro 46 835,10 Kč s příslušenstvím **mění** tak, že žalovaná č. 1 je povinna zaplatit žalobkyni 46 835,10 Kč s úrokem z prodlení 10 % ročně z této částky od 15. 2. 2020 do zaplacení, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v části odstavce IV. pro 138 692,89 Kč s příslušenstvím **mění** tak, že žalovaná č. 2 je povinna zaplatit žalobkyni 138 692,89 Kč s úrokem z prodlení 10 % ročně z této částky od 15. 2. 2020 do zaplacení, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v části odstavce III. pro 3 456 Kč s příslušenstvím **mění** tak, že se o části nároku žalobkyně vůči žalované č. 1 ve výši 3 456 Kč s úrokem z prodlení 10 % ročně z této částky od 15. 2. 2020 do zaplacení, nerozhoduje.
- V. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v části odstavce IV. pro 82 425 Kč s příslušenstvím **mění** tak, že se o části nároku žalobkyně vůči žalované č. 2 ve výši 82 425 Kč s úrokem z prodlení 10 % ročně z této částky od 15. 2. 2020, nerozhoduje.
- VI. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované č. 1 na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 46 057,35 Kč k rukám právního zástupce žalované č. 1 do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VII. Žalovaná č. 2 a žalobkyně vůči žalované č. 2 nemají právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.
- VIII. Účastníce jsou povinny zaplatit České republice náhradu nákladů řízení, a to žalobkyně částku 3 936 Kč, žalovaná č. 1 částku 873 Kč, žalovaná č. 2 částku 2 316 Kč, a to na účet Okresního soudu v Písku do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Písku napadeným rozsudkem uložil žalované č. 1 zaplatit žalobkyni 10 723 Kč s příslušenstvím (výrok I.), žalované č. 2. zaplatit žalobkyni 21 446 Kč s příslušenstvím (výrok II.), ve zbytku žalobu zamítl (výroky III. a IV.), o nákladech řízení mezi účastníky rozhodl tak, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovaným oprávněným společně a nerozdílně 137 350 Kč (výrok V.), o nákladech státu rozhodl tak, že žalobkyně je povinna zaplatit České republice na účet okresního soudu 7 125 Kč (výrok VI.). Okresní soud takto rozhodl o nároku žalobkyně vůči žalované 1. ve výši 164 616 Kč s příslušenstvím a vůči žalované č. 2. ve výši 307 116 Kč s příslušenstvím odůvodněné tak, že účastníce jsou podílovými spoluvlastnicemi více nemovitostí v katastrálním území [REDAKCE]. Žalované jako většinové spoluvlastnice těchto nemovitostí vyloučily svým rozhodnutím žalobkyni zcela z užívání společných nemovitostí, žalobkyně tedy uplatňuje vůči nim nárok na vydání peněžité náhrady za omezení žalobkyně ve výkonu svých spoluvlastnických práv ve smyslu § 1122 odst. 1 o. z. s přihlédnutím k rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS-st. 48/18. Žalobkyně svůj nárok vyčíslila jako adekvátní část obvyklého nájemného za užívání předmětných nemovitostí za období od 16. 11. 2016 do 14. 2. 2020 a požaduje jej v rozsahu, ve kterém byla vyloučena z jejich užívání. Žalované rozporovaly tvrzení žalobkyně, že tato je zcela vyloučena z užívání společných nemovitostí, když pravda je taková, že žalobkyně zčásti tyto nemovitosti užívala a užívá. Obě žalované vůči žalobkyni uplatnily nároky na úhradu části investic do společných nemovitostí, dále vznesly námitku promlčení vůči části uplatněného

nároku. Žalobkyně obdobně uplatnila námitku promlčení vůči nárokům uplatňovaným žalovanými vůči ní. Okresní soud zjistil, že žalované užívají nad rámec svých spoluvlastnických podílů společné nemovitosti, a to na základě svého rozhodnutí jako většinových vlastníků, kterým (částečně) vyloučili žalobkyni z užívání těchto nemovitostí. Žalované totiž v řízení vedeném u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 12 C 73/2009 s odkazem na toto své většinové rozhodnutí dosáhly vydání rozsudku, kterým byla žalovaná povinna společné nemovitosti vyklidit. Ohledně rozsahu užívání společných nemovitostí vyšel okresní soud z protokolu o místním šetření uskutečněném v rámci jiného soudního řízení (sp. zn. 7Co 1419/2019) ze dne 24. 2. 2020, z něž vyplynulo, že v některých prostorách domu je umístěno železářské zboží, jež bylo ve spoluvlastnictví žalobkyně a jejího zemřelého otce, tedy žalobkyně dosud nevyklidila část těchto nemovitostí a žalované se dosud nedomáhaly jejich vyklizení cestou výkonu rozhodnutí nebo exekuce. Žalobkyně tedy užívá ty části domu, kde bylo a dosud je umístěno toto zboží. Okresní soud v plné míře převzal skutkovou verzi i výpočet nároku žalobkyně, jak jej učinila strana žalovaná a v tomto rozsahu nárok žalobkyni přiznal. Výše nároku byla stanovena podle znaleckého posudku vypracovaného v tomto řízení, který stanovil obvyklou výši nájemného bytových a nebytových prostor v nemovitostech účastníků. Ohledně nároků strany žalované uplatněné formou procesní obrany jako zápočet (náklady na opravy, údržbu a provoz nemovitostí), okresní soud uvedl, že tyto nebyly v řízení prokázány. Nepřiznal nárok žalobkyně vzniklý do 16.2.2017 z důvodu promlčení.

2. Poprvé o tomto nároku rozhodl okresní soud rozsudkem ze dne 9.3.2022, č.j. 12C 44/2020-158, kterým uložil žalované 1. zaplatit žalobkyni 161 160 Kč s příslušenstvím (výrok I.), žalované č. 2. zaplatit žalobkyni 224 691 Kč s příslušenstvím (výrok II.), ve zbytku žalobu zamítl (výroky III. a IV.), o nákladech řízení mezi účastníky rozhodl tak, že žalované jsou povinny zaplatit společně a nerozdílně žalobkyni 59 670 Kč (výrok V.), o nákladech státu rozhodl tak, že žalované jsou povinny zaplatit společně a nerozdílně České republice na účet okresního soudu 7 125 Kč (výrok VI.). Tento rozsudek byl odvolacím soudem, usnesením ze dne 3.6.2022, č.j. 19Co 622/2022-187 zrušen a věc byla vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení, když odvolací soud mimo jiné konstatoval, že okresní soud nedostatečně zjistil skutkový stav, jeho právní závěry jsou buď nesprávné anebo předčasné, argumentace strany žalované je dosud nevyjasněna v tom smyslu, zda se jedná o vzájemný návrh nebo procesní obranu postavenou na zápočtu a rozsudek je ohledně výpočtu přiznaného nároku nesrozumitelný. Odvolací soud uložil okresnímu soudu, aby v dalším řízení vedl stranu žalovanou k vyjasnění, zda jimi uplatňovaná pohledávka ve výši 205 278,02 Kč představující podíl žalobkyně na investicích do společných věcí, představuje vzájemný návrh nebo procesní obranu postavenou na zápočtu. Pokud půjde o druhou eventualitu, pak posoudí určitost zápočtu. Závazným právním názorem odvolacího soudu je, že žalobkyni uplatňovaný nárok není nárokem z titulu vydání bezdůvodného obohacení, ale nárokem na náhradu za částečné či úplné vyloučení z užívání společné věci, jejíž výše odpovídá rozsahu žalobkyni způsobené újmy (v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 11. 2012, sp. zn. 22 Cdo 4756/2010). Pokud jde o existenci, povahu a rozsah takové újmy na straně žalobkyně, pak okresní soud zváží, zda má dostatek skutkových tvrzení ze strany žalující, pokud nikoliv, vyzve žalobkyni k doplnění podstatných tvrzení nezbytných k posouzení výše takového nároku. Okresní soud v dalším řízení musí zjistit skutečný rozsah užívání společných věcí žalobkyni v předmětném období a zjistit, zda žalobkyně skutečně užívala společné věci v užším rozsahu, než jí přísluší podle velikosti spoluvlastnického podílu, a pokud bude takový rozdíl zjištěn, tento kvantifikovat.
3. Proti v pořadí druhému rozsudku okresního soudu podala odvolání žalobkyně, a to proti výroku v odstavcích III. až VI., navrhuje, aby odvolací soud rozsudek změnil tak, že žalobě vyhově v plném rozsahu, případně jej zrušil a vrátil k dalšímu řízení. Žalobkyně tvrdí, že společné nemovitosti neužívá vůbec, toto negativní tvrzení nemůže prokazovat, je na žalovaných, aby prokázaly, že žalobkyně nemovitosti užívá. Podle názoru žalobkyně v tomto směru žalované své důkazní břemeno neunesly. Žalobkyně doplnila své tvrzení a uvádí, že po vydání rozsudku, kterým jí bylo uloženo nemovitosti vyklidit, je vyklidila a žalované následně vyměnili klíče od vchodových dveří

do domu a tím žalobkyni zamezili do nemovitostí přístup.

4. Proti témuž rozsudku podaly odvolání též žalované, a to proti výroku v odstavcích I. a II., jako odvolací důvody uplatňují důvody podle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř. a navrhují, aby odvolací soud rozsudek změnil tak, že žalobu v plném rozsahu zamítne. Obsahem odvolání je zopakování zápočtu použitého stranou žalovanou jako procesní obrany uplatněného již u soudu okresního.
5. Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací shledal, že odvolání všech účastníků byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými a jsou přípustná, přezkoumal napadený rozsudek v plném rozsahu podle § 212 a § 212a odst. 1 o.s.ř. a dospěl k závěru, že rozsudek soudu prvního stupně neobstojí pro nedostatečně zjištěný skutkový stav věci.
6. Podle § 1122 odst. 1 o. z. podíl vyjadřuje míru účasti každého spoluvlastníka na vytváření společné vůle a na právech a povinnostech vyplývajících ze spoluvlastnictví věci.
7. Podle § 1128 odst. 1 o. z. o běžné správě společné věci rozhodují spoluvlastníci většinou hlasů.
8. Podle § 1982 o. z. dluží-li si strany vzájemně plnění stejného druhu, může každá z nich prohlásit vůči druhé straně, že svoji pohledávku započítává proti pohledávce druhé strany. K započtení lze přistoupit, jakmile straně vznikne právo požadovat uspokojení vlastní pohledávky a plnit svůj vlastní dluh. (odstavec 1) Započtením se obě pohledávky ruší v rozsahu, v jakém se vzájemně kryjí; nekryjí-li se zcela, započte se pohledávka obdobně jako při splnění. Tyto účinky nastávají v okamžiku, kdy se obě pohledávky staly způsobilými k započtení (odstavec 2).
9. Podle § 1987 o. z. k započtení jsou způsobilé pohledávky, které lze uplatnit před soudem (odstavec I.). Pohledávka nejistá nebo neurčitá k započtení způsobilá není (odstavec 2).
10. Okresní soud předně opomněl, když rozhodoval ve svém druhém rozsudku o celém předmětu řízení, že jeho předchozí rozsudek nebyl v části zamítnutí žaloby (výroky III. a IV.) napaden odvoláním a nabyl právní moci. Okresní soud tedy rozhodl o části nároku žalobkyně vůči žalované č. 1 ve výši 3 456 Kč a vůči žalované č. 2 ve výši 82 425 Kč, ačkoli v tomto rozsahu již není předmětem řízení, neboť žaloba byla v tomto rozsahu již pravomocně zamítnuta. Odvolací soud proto v tomto rozsahu změnil napadený rozsudek podle § 220 o.s.ř. tak, že o této části nároku se nerozhoduje.
11. Okresní soud splnil pokyny odvolacího soudu uvedené v předchozím zrušovacím rozhodnutí pouze zčásti. Okresní soud správně vedl stranu žalovanou k vyjasnění, že tato uplatňuje nikoli vzájemný nárok (podíl žalobkyně na nákladech na opravy a provoz společných nemovitostí), ale procesní obranu na základě zápočtu, který právní zástupce žalovaných výslovně v podání soudu učinil. Pokud jde o zjištění skutkového stavu věci, za správné a v řízení použitelné jsou závěry (pocházející ze znaleckého posudku) o obvyklé výši nájemného u jednotlivých druhů bytových a nebytových prostor ve společných nemovitostech (byt, prodejna, sklady). Jako nedostatečné nutno označit závěry okresního soudu o tom, jakým způsobem a v jakém rozsahu užívaly účastnice společné nemovitosti v období, jež je předmětem tohoto řízení. Okresní soud vyšel pouze z protokolu o místním šetření ze dne 24.2.2020 vypracovaném Krajským soudem v Českých Budějovicích v odvolacím řízení vedeném pod sp. zn. 7Co 1419/2019 (řízení o nároku na vydání bezdůvodného obohacení za užívání společných nemovitostí žalobkyní nad rámec svého podílu v předcházejícím období – před rozhodnutím žalovaných o vyloučení žalobkyně z užívání společných věcí). Tento důkaz však nepoužil správně, když pominul existenci skladového prostoru v přízemí domu (v tomto protokole označovaném jako přístřeší, toto označení odvolací soud přebírá i ve svém protokole o místním šetření a v tomto rozhodnutí), tento nebral v úvahu při výpočtu rozsahu užívání domu, ani při stanovení výše náhrady (respektive tento pominula strana žalovaná ve svých podáních obsahující své výpočty, které okresní soud přebírá). Ale ani protokol o místním šetření ze dne 24.2.2020 (ve věci 7Co 1419/2019) se blíže nezabýval poměry užívání nebytových prostor mimo dům na pozemku č. ■■■■■, protože tyto nebyly předmětem tam uplatněného nároku.

12. Okresní soud dosud řádně neukončil přípravnou fázi, ve které si ujasní rozložení břemene tvrzení a důkazního břemene mezi stranami sporu, a v tomto smyslu povede strany k doplnění tvrzení a důkazních návrhů. Přestože odvolací soud ve svém předchozím zrušovacím rozhodnutí podrobně vyložil relevantní procesní i hmotněprávní otázky včetně odkazů na konkrétní soudní judikaturu, okresní soud opětovně rozhodl tak, že převzal výpočty nároku stranou žalovanou, neučinil dostatečná skutková zjištění (závěry o rozsahu užívání společných nemovitostí účastnicemi nepokrývají celý rozsah nebytových prostor), i jeho právní závěry nelze označit za jasné a vyčerpávající.
13. Odvolací soud proto v odvolacím řízení v návaznosti na dříve projevovaný právní názor poučil strany o rozložení břemene tvrzení a důkazního břemene (žalobkyně tvrdí a prokazuje, zda a v jakém rozsahu splnila vykonatelný rozsudek ukládající jí vyklidit společné nemovitosti, strana žalovaná prokazuje svou konkurenční skutkovou verzi, tedy že žalobkyně v předmětném období užívala společné nemovitosti nad rámec toho, co sama tvrdí). Strany v reakci na toto poučení doplnili svá tvrzení. Žalobkyně uvedla, že společné nemovitosti vyklidila v březnu 2012, postupovala tak, že ze společných nemovitostí odvezla movité věci, které byly v jejím výlučném vlastnictví (pokud jde o zboží z podnikatelské činnosti odvezla zboží, které nabyla po smrti otce, s nímž podnikala ve sdružení, na místě však ponechala zboží nakoupené před smrtí otce, toto považuje za věci ve spoluvlastnictví všech účastnic řízení). Žalované tvrdili totéž, tedy že v nebytových prostorech zůstalo zboží pocházející ze společného podnikání žalobkyně a otce ve sdružení, vyjádřili odlišný právní názor na vlastnictví zboží, toto nepovažují za svůj majetek, neboť v dědickém řízení žádné zboží nezdědili, toto je podle jejich názoru ve vlastnictví žalobkyně. Na dotaz soudu strana žalovaná potvrdila, že stav nemovitostí (ve smyslu jaké věci jsou kde umístěny) je v současné době stejný, jako v období, které je předmětem tohoto sporu. Strany sporu se však lišily v tom, v jakých konkrétních prostorech je toto zboží umístěno (zda pouze ve skladech v domě či též v budovách na dvoře). K prokázání toho, že zboží je umístěno v širším rozsahu nebytových prostor, než tvrdí žalobkyně, navrhla strana žalovaná provedení místního šetření ve společných nemovitostech.
14. Odvolací soud doplnil dokazování o podstatný obsah dědického spisu zemřelého otce žalobkyně ██████████ (spis vedený u OS Strakonice pod sp. zn. 15D 73/2007). Z rozhodnutí obsažených ve spise vyplývá, že movité věci nabyté při společném podnikání zemřelého a žalobkyně nebyly předmětem dědického řízení ani předmětem usnesení o potvrzení nabytí dědictví a dědictví po ██████████ nabyly účastnice tohoto řízení rovným dílem – každá jednou třetinou (usnesení OS Písek ze dne 9.4.2008, č.j. 15D 73/2007-162). Tento majetek byl předmětem návrhu na dodatečné projednání dědictví, který však byl odmítnut (usnesení OS Písek ze dne 13.8.2020, č.j. 15D 73/2007-229). Ve spise jsou dále založena rozhodnutí z řízení sp. zn. 9C 263/2009, jehož předmětem byl tento majetek, a to rozsudek OS Písek ze dne 9.4.2010, č.j. 9C 263/2009-127, kterým bylo zrušeno „podílové spoluvlastnictví k majetku získanému činností“ ██████████ a žalobkyně, dále bylo určeno, že ke dni smrti ██████████ náležel do SJM nárok na vypořádání zaniklého spoluvlastnictví k majetku získanému činností ██████████ a žalobkyně. Ostatní nároky (zrušení podílového spoluvlastnictví k hodnotám vzneseným ██████████ do sdružení, určení výše vnosu ██████████ do sdružení, určení, že do SJM ██████████ a žalované č.2 náležel ke dni jeho smrti nárok na vypořádání zaniklého spoluvlastnictví ██████████ a žalobkyně na hodnotách vnesených ██████████ do sdružení a určení výše podílů na majetku získaném činností sdružení) byly zamítnuty. Následovalo odvolací a dovolací řízení týkající se pouze nároku určení, že do SJM ██████████ a žalované č.2 náležel ke dni jeho smrti nárok na vypořádání zaniklého spoluvlastnictví ██████████ a žalobkyně na hodnotách vnesených ██████████ do sdružení, v rámci nich byl vydán Nejvyšším soudem rozsudkem ze dne 28.5.2013, č.j. 21Cdo 1331/2011-188, v němž Nejvyšší soud uzavřel, že smrtí ██████████ toto sdružení nezaniklo a práva zůstavitele z účasti ve sdružení přešla na jeho dědice. Řízení bylo ukončeno rozsudkem odvolacího soudu, který potvrdil zamítnutí zbývajících nároků. Ve vztahu ke zboží získaném v době činnosti sdružení ██████████ a žalobkyně ze závěrů tohoto řízení vyplývá, že toto bylo

do smrti [redacted] ve spoluvlastnictví jmenovaného a žalobkyně, toto spoluvlastnictví bylo soudem zrušeno, práva [redacted] z účasti na sdružení (včetně nároků v souvislosti s vypořádáním zrušeného spoluvlastnictví k tomuto zboží) přešly na dědice, ale v dědickém řízení nebyly předmětem nabytí dědictví. Vlastnický režim k tomuto majetku nebyl v dědickém řízení vyřešen, je znám okruh dědiců (účastnice tohoto řízení), ale ohledně tohoto konkrétního majetku nedošlo k vyřešení vlastnických vztahů dědiců (nabytí dědictví a určení podílů). Absenci konkrétního rozhodnutí o nabytí dědictví k tomuto majetku nelze mimo dědické řízení vyřešit (např. jako předběžnou otázku v řízení tomto). Nutno uzavřít, že tento majetek (zboží získané v době činnosti sdružení [redacted] a žalobkyně) je ve specifickém nedořešeném „kvazispoluvlastnictví“ účastnic tohoto řízení (obdobně jako režim majetku v zaniklém společném jmění manželů, ohledně něž nedošlo k jeho vypořádání ani k fikci vypořádání, na nějž se hledí jako na majetek v obdobném režimu jako majetek v SJM) a nelze určit podíly „kvazispoluvlastníků“. Pro účely tohoto řízení není nezbytné definitivně vyřešit tento režim (a z hlediska procesní ekonomie to není ani vhodné vzhledem k neochotě tyto otázky vyřešit od roku 2007 doposud), neboť povaha tohoto majetku není pro toto řízení rozhodující, ve vztahu k tomuto řízení je podstatná otázka užívání konkrétní části společné nemovité věci účastnic, v níž je tento majetek umístěn. Povaha a intenzita vztahu účastnic tohoto řízení k tomuto zboží je u všech shodná. Tedy prostory, v nichž je toto zboží uskladněno užívají všechny společně, tedy v rozsahu svých spoluvlastnických podílů na domě.

15. Žalobkyně tedy z části vyhověla rozsudku, který jí ukládal vyklidit předmětné nemovitosti, odvezla své osobní věci, pokud jde o zboží, pak odvezla zboží, které bylo v jejím výlučném vlastnictví (nebylo získáno činností sdružení žalobkyně a [redacted], ale její podnikatelskou činností), zboží získané při společném podnikání [redacted] a žalobkyně ve sdružení ponechala na místě, a to se zde nachází doposud. Objektivně tedy zčásti užívala společné nemovitosti tím, že byly zde skladovány společné věci. Jak bude patrné níže z výpočtu náhrady, podíl těchto mezi stranami sporného momentu (vlastnický režim získaného při společném podnikání [redacted] a žalobkyně ve sdružení) na celkové výši náhrady je zcela marginální (cca 5 %).
16. V této souvislosti je bez významu tvrzení žalobkyně, že žalované po jejím vyklizení společných nemovitostí vyměnili zámek vstupních dveří a tím jí zamezili přístup. Toto jednání žalovaných je v souladu s jejich předchozím rozhodnutím vyloučit žalobkyni zcela z užívání a je zcela logické vzhledem k vyklizení nemovitostí žalobkyní. Tato okolnost by byla podstatná pouze tehdy, kdyby žalobkyně stačila provést vyklizení pouze zčásti, zbylé věci by nevyklidila proto, že žalované jí tímto v tom zabránili. O tuto situaci zde však nejde, sama žalobkyně uvádí, že vyklidila vše, co vyklidit chtěla a zboží získané při společném podnikání [redacted] a žalobkyně ve sdružení ponechala na místě úmyslně, protože se nepovažovala za jejich vlastníci.
17. Jak odvolací soud blíže vysvětlil v odst. 11, protokol o místním šetření ze dne 24.2.2020 vypracovaný jiným senátem odvolacího soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 7Co 1419/2019 není dostatečný pro úplné zjištění skutkového stavu pro účely tohoto řízení, a dále s ohledem na zásadu přímosti dokazování (ohledání na místě samém činili soudci jiného senátu), rozhodl se odvolací soud vyhovět důkaznímu návrhu žalovaných a provést nové ohledání na místě samém. Z tohoto procesního úkonu byl vypracován textový protokol, jehož přílohami jsou fotografie pořízené předsedou senátu při tomto úkonu a dále grafické náčrty zachycující dispozici místností, případně výsledky měření plochy některých místností. Pro závěry o míře a způsobu užívání společných nemovitostí považoval odvolací soud za potřebné zjišťovat relevantní skutečnosti o těch částech budov, které jsou specificky užitelné (jako byt, prodejna, kancelář či skladovací prostor), nikoli o těch částech, které nejsou takto specificky využitelné a jež tvoří buď společné části domu (chodby a schodiště) nebo plochu dvora (pozemek č. [redacted]) a slouží jako přístupová cesta k těmto specificky užívaným částem. Pokud jde o vstupní prostor (zádveří hlavních dveří se vstupem do obchodu a chodby vedoucí k ostatním částem domu), na rozdíl od rozhodnutí ve věci sp. zn. 7Co 1419/2019 akceptující postup znalce ve znaleckém posudku, kdy tento prostor byl započítáván v

plné ploše do úvah o společném užívání, v tomto řízení odvolací soud reflektuje povahu tohoto prostoru jako výhradně průchozího a započítává do úvah o užívání pouze plochu tvořenou vitrínami, které dříve sloužili k uskladnění zboží (pouze 1,6 m²). Ohledání nebylo prováděno v bytě, obchodě a kanceláři, neboť užívání těchto prostor v domě i jejich výměra jsou mezi stranami nesporné. Ohledání se zaměřilo na sporné nebytové prostory, o kterých bylo tvrzeno, že je v něm uskladněno zboží získané při společném podnikání [redacted] a žalobkyně. Toto zboží tvořilo převážnou část věcí umístěných ve 3 nebytových prostorech v přízemí domu – nazvaných na popisu pořízených fotografiích soudem a v obou protokolech z místních ohledání jako sklad vlevo, sklad vpravo a přístřeší. Kromě tohoto zboží zde byly v malém množství umístěny movité věci zjevně odlišného charakteru než železářské zboží, a to stará televize, krabice od žehličky apod. Závěrem soudu je, že tyto prostory jsou a v předmětném období byly užívány společně všemi spoluvlastníky. Žalobkyně dodatečně předložila několik fotografií těchto skladů, z nichž vyplývá větší obsazenost regálů věcmi, tvrdila o nich, že byly vyfoceny v prosinci 2012. Datum pořízení těchto fotografií však z nich není patrné, větší obsazenost skladů není v rozporu s uvedeným zjištěním odvolacího soudu.

18. Ve sklepních prostorách jsou dva velké skladové prostory (na fotografiích z ohledání označeny jako sklep sklad vpravo a sklep sklad vlevo). Část vpravo je téměř prázdná, nachází se zde starý stůl a regál se starým igelitem. Žádné železářské zboží se zde nenachází. Část vlevo je osazena po obou stranách regály, obsazeny jsou pouze 3 a to zbožím železářského charakteru: plechová kolena, železné trubky a dráty. Tyto věci zabírají zcela zanedbatelnou plochu skladu a lze požadovat po žalovaných jako výlučných uživatelkách společných nemovitostí, aby se chovaly racionálně a soustředily zboží do již obsazených skladů. Ponechání několika málo věcí v jinak prázdném skladu nemůže odvolací soud považovat tyto sklady za společně užívané všemi spoluvlastnicemi k uskladnění zboží získaného při společném podnikání [redacted] a žalobkyně, ale jako prázdné skladovací prostory v dispozici žalovaných a použitelné pro skladování věcí.
19. Ve sklepě se nacházejí ještě další tři prázdné místnosti s menším množstvím odpadků, nejsou zjevně užívané k žádné činnosti, jsou ve značně zanedbaném stavu bez zařízení ke skladování. O těchto místnostech žádná ze stran netvrdila jejich užívání žádnou ze spoluvlastnic. Odvolací soud proto tyto místnosti nepovažuje za užívané žádnou ze stran sporu ani za využitelné ke skladování, tedy bez užívací hodnoty.
20. Za domem se nachází dvůr (pozemek č. [redacted]) s drobnými stavbami (garáž, dřevník, stodola skládající se z 3 místností). V těchto prostorech nebyly nalezeny žádné věci, které by byly zjevně sporným železářským zbožím pocházejícím ze společného podnikání [redacted] a žalobkyně, ale pouze běžné nářadí a zahradnické vybavení a věci bezcenné a odpad. Starší kovové kolečko a drátěné pletivo nelze považovat za sporné železářské zboží, i kdyby jím bylo, zde činí odvolací soud stejnou úvahu jako u skladů ve sklepě. Tyto nemovitosti nepovažuje odvolací soud za společně užívané všemi spoluvlastnicemi k uskladnění zboží získaného při společném podnikání [redacted] a žalobkyně, ale jako prázdné skladovací prostory v dispozici žalovaných a použitelné pro skladování věcí.
21. Pokud jde o zahradu (pozemek č. [redacted]) navazující na dvůr, ze znaleckého posudku vyplynulo, že tato není samostatně pronajimatelná, nelze stanovit výši obvyklého nájemného, její využitelnost je dána užíváním spolu s bytem v domě a je zohledněna při stanovení obvyklé vše nájmu bytu při horní hranici zjištěného rozmezí.
22. Výměry jednotlivých prostor vyplývaly ze znaleckého posudku a nebyly mezi stranami sporné. Výše obvyklého nájemného jednotlivých druhů prostor ve společných nemovitostech pro celé období, za něž je požadována náhrada, vyplynuly ze znaleckého posudku a nebyly stranami rozporovány (byt 100 Kč za m² měsíčně, obchod 2 700 Kč za m² ročně, kancelář 1 150 Kč za m² ročně, sklady v přízemí domu a v drobných stavbách na dvoře 300 Kč za m² ročně, sklady ve sklepě 150 Kč za m² ročně).

23. Na základě těchto skutečností lze učinit závěr o způsobu užívání společných nemovitostí takto: Byt v nadzemním podlaží domu o výměře 109,8 m² nikdy nebyl žalobkyní užíván, byl a je užíván žalovanou č.2 k bydlení. Obvyklé měsíční nájemné činí 10 980 Kč (plocha násobená cenou za 1 m²). Obchod a s ním související kancelář v přízemí domu (obchod 42 m², kancelář 16 m²) byly žalobkyní na základě vyklizovacího rozsudku vyklizeny a nadále byly užívány třetí stranou na základě nájemní smlouvy uzavřené se žalovanými jako pronajímatelkami. Obvyklé měsíční nájemné činí 9 450 Kč (obchod) a 1 533 Kč (kancelář). Sklady v přízemí domu a přístřeší používané též jako sklad byly užívány společně všemi spoluvlastnicemi v rozsahu odpovídajícím jejich spoluvlastnickým podílům na domě (viz odst. 14). Obvyklé měsíční nájemné činí 1 287,50 Kč (sklad 51,2 m²), 1 250 Kč (sklad 50 m²) a 1 612,50 Kč (přístřeší 64,5 m²). Vitríny v zádveři (1,6 m²) nebyly nikým užívány, obvyklé měsíční nájemné jako sklad. prostoru činí 36,70 Kč. Sklady ve sklepě nebyly nikým užívány, jde o prázdné skladovací prostory v dispozici žalovaných a použitelné pro skladování věcí. Obvyklé měsíční nájemné činí 562,50 Kč (sklad 45 m²) a 600 Kč (sklad 48 m²). Skladové prostory v drobných stavbách na dvoře domu (garáž, dřevník, stodola skládající se z 3 místností) byly užívány pouze žalovanými. Obvyklé měsíční nájemné činí 2 830 Kč (stodola 113,2 m²), 350 Kč (dřevník 14 m²), 307,50 Kč (garáž 12,3 m²).
24. Z výše uvedených skutečností lze stanovit, zda byla žalobkyně vyloučena (zcela či zčásti) z užívání společných nemovitostí. Z užívání pozemku č. [REDAKCE] a na něm stojících drobných staveb byla v předmětném období vyloučena zcela. Z užívání domu byla vyloučena z části a užívala jej v menší míře, než odpovídá jejímu spoluvlastnickému podílu. Pokud se bere v úvahu pouze podlahová plocha prostor, pak užívala cca 9 % plochy (pro žalované je započtena plocha výlučného užívání a u společného užívání podíl plochy odpovídající jejich podílům, obdobně u žalobkyně podíl na společně užívaných plochách podle svého podílu). Podle názoru odvolacího soudu je však v této věci přiléhavější přihlížet nikoli k podlahové ploše, ale reflektovat svou povahou zcela odlišné druhy prostorů v domě a činit závěry z porovnání ekonomického užítku spojeného s jejich užíváním vyjádřeného výší obvyklého nájemného, jak vyplynula ze znaleckého posudku. Pak vychází podíl užívání žalobkyně na necelé 4 %. Její spoluvlastnický podíl na těchto nemovitostech činí 1/4, tedy 25 %. Je zjevné, že užívala společně věci v užším rozsahu, než odpovídá jejímu podílu.
25. Z tohoto důvodu náleží žalobkyni náhrada za toto vyloučení z užívání společné věci (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 22 Cdo 4756/2010). V soudní praxi je obvyklý postup, který zvolila i žalobkyně při stanovení výše požadované náhrady, vycházející z výše obvyklého nájemného. Tento přístup akceptuje i odvolací soud.
26. Jinou otázkou je, jak za tuto pohledávku odpovídají žalované. Příčinou vyloučení žalobkyně bylo rozhodnutí obou žalovaných, jako většinových spoluvlastnic, tuto zcela vyloučit z užívání společných věcí, za důsledky tohoto rozhodnutí odpovídají proto obě. Žalobkyně nepostupuje správně, když náhradu v části týkající se bytu požaduje v celém rozsahu pouze po žalované č.2, která byt užívala výlučně. Tento postup by byl správný v případě nároku na vydání bezdůvodného obohacení (při absenci většinového rozhodnutí, situace řešená v předchozím sporu účastnic pod sp. zn. 7Co 1419/2019), nikoli zde, protože konkrétní užívání společných věcí po vyloučení žalobkyně (a její realizace vyklizením domu žalobkyní) je již záležitostí výhradně mezi žalovanými a žalobkyně se již netýká. Další otázkou je, jak žalované za nárok odpovídají, zda solidárně (jak se domnívá strana žalovaná, která svůj zápočet směřuje proti jediné společné pohledávce žalovaných), či samostatně (podílově), jak se domnívá žalobkyně, která uplatňuje svůj nárok na náhradu samostatně vůči oběma žalovaným. Správné je pojetí žalobkyně. K této otázce uvádí soudní judikatura: *Spoluvlastnictví věci vyvolává dvě skupiny právních vztahů, jednak mezi spoluvlastníky a osobami třetími, jednak mezi spoluvlastníky samotnými. Z právních úkonů vůči třetím osobám týkajících se společné věci jsou oprávněni a povinni všichni spoluvlastníci společně a nerozdílně. Při výkonu spoluvlastnického práva však vznikají i právní vztahy mezi samotnými spoluvlastníky; v rámci těchto vztahů lze vymezit a omezit užívání věci jednotlivými spoluvlastníky. Spoluvlastnický podíl vyjadřuje míru, jakou se spoluvlastníci podílejí na právech a povinnostech vyplývajících ze spoluvlastnictví ke společné věci. Není sporu o tom, že podíl „vymezuje určitou část*

věci, ke níž by byl spoluvlastník oprávněn vykonávat své vlastnické právo, ale vyjadřuje právní postavení spoluvlastníka k ostatním spoluvlastníkům, určuje, jak se spoluvlastníci podílejí na užitečných věci a jaké nesou náklady apod.“ (Fiala, J., Hurdík, J., Korecká, V. a kol.: Občanský zákoník. Komentář. Informační systém ASPI, ID: LIT16336CZ) – viz rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 10. 10. 2012, sp. zn. 31 Cdo 503/2011). Solidární odpovědnost spoluvlastníků nastává u nároků vůči třetím osobám, za nároky mezi spoluvlastníky navzájem se odpovídá podle výše podílů.

27. Výši náhrady stanoví odvolací soud porovnáním ekonomického užitku spojeného s užíváním různých prostor v nemovitostech vyjádřeného výši obvyklého nájemného, tedy porovnání výše obvyklého měsíčního nájemného odpovídající podílu žalobkyně s výši odpovídající skutečné míře užívání, tedy porovnání užitku, který jí podle podílu náleží, s užitekem, kterého se jí dostalo. Soud dále zohledňuje důvodně vznesenou námitku promlčení stranou žalovanou, předmětem řízení je nárok žalobkyně za období 16.11.2016 až 14.2.2020, žaloba byla podána 13.2.2020, subjektivní promlčecí lhůta činí 3 roky (§ 629 odst. 1 o.z.), promlčen je tedy nárok za dobu od 16.11.2016 do 12.2.2017. Soud postupuje obdobně jako žalobkyně, tedy stanoví nejprve dílčí nároky týkající se jednotlivých druhů prostor (byt x nebytové prostory užívané 3. stranou x nebytové prostory užívané spoluvlastnicemi).
28. Za užívání bytu za žalované období požaduje žalobkyně pouze po žalované č.2 142 500 Kč, po žalované č.1 žádnou částku. Obvyklé měsíční nájemné činí 10 980 Kč, za období 13.2.2017 až 14.2.2020 to odpovídá částce 395 874,98 Kč. Spoluvlastnický podíl žalobkyně činí 1/4, odpovídající užitek žalobkyně za toto období by měl činit 98 968,75 Kč, z užívání této části nemovitosti byla vyloučena zcela, náhrada tedy činí právě 98 968,75 Kč. Za tuto částku odpovídají žalované podílem podle výše svých spoluvlastnických podílů (žalovaná č.1 1/4, žalovaná č.2 1/2, tedy v poměru 1/3 ku 2/3). Náhradu žalobkyně požaduje pouze vůči žalované č.2, ta za ní odpovídá v rozsahu 65 979,16 Kč.
29. Za užívání prodejny a kanceláře za žalované období požaduje žalobkyně po každé z žalovaných 106 989 Kč. Zde se postupuje obdobně jako u bytu. Obvyklé měsíční nájemné činí 10 983 Kč, za období 13.2.2017 až 14.2.2020 to odpovídá částce 395 983,14 Kč. Spoluvlastnický podíl žalobkyně činí 1/4, odpovídající užitek žalobkyně za toto období by měl činit 98 995,79 Kč, z užívání této části nemovitosti byla vyloučena zcela, náhrada tedy činí právě 98 995,79 Kč. Za tuto částku odpovídají žalované podílem podle výše svých spoluvlastnických podílů, žalovaná č.1 v rozsahu 32 998,60 Kč, žalovaná č.2 v rozsahu 65 997,19 Kč.
30. Jiný způsob výpočtu třeba zvolit u zbývajících nebytových prostor v domě. Zde činí soud výpočet pro běžný modelový měsíc, stanoví náhradu za tento měsíc a následně pro celé období. Skladové prostory ve sklepech a část zádveří s vitrínami byly ve výlučné dispozici žalovaných, což odpovídá měsíčnímu nájemnému 1 199,20 Kč. Tři sklady v přízemí byly užívány společně v rozsahu spoluvlastnických podílů, což odpovídá měsíčnímu nájemnému 4 150 Kč, z toho žalobkyně 1 037,50 Kč a žalované 3 112,50 Kč. Součet užitku pro žalobkyni činí 1 037,50 Kč, pro žalované 4 311,70 Kč. Podle podílů by měla žalobkyně mít užitek ve výši 1 337,30 Kč, měsíční náhrada proto činí 299,80 Kč. Za období 13.2.2017 až 14.2.2020 to odpovídá částce 10 809,04 Kč, žalovaná č.1 odpovídá podle velikosti svého podílu v rozsahu 3 603 Kč a žalovaná č.2 v rozsahu 7 206,04 Kč. Částky náhrady stanovené v odstavcích 29 a 30 nepřesahují žalobkyni požadované plnění za tyto prostory.
31. Za užívání ostatních nemovitostí (dvůr a na něm stojící drobné stavby) za žalované období požaduje žalobkyně po každé z žalovaných 57 627 Kč. Obvyklé měsíční nájemné činí 3 487,50 Kč. Spoluvlastnický podíl žalobkyně činí na těchto nemovitostech 1/3, odpovídající užitek žalobkyně měsíčně by měl činit 1 162,50 Kč. Z užívání těchto nemovitostí byla vyloučena zcela, náhrada tedy činí právě 1 162,50 Kč měsíčně, za období 13.2.2017 až 14.2.2020 to odpovídá částce 41 913 Kč, žalované odpovídají každá v rozsahu 20 956,50 Kč, neboť na těchto nemovitostech mají podíl

shodný (1/3). Za zahradu nepřísluší samostatná náhrada (viz odstavec 21).

32. Součtem uvedených částek dostaneme celkovou výši náhrady žalobkyně za celé období vůči žalované č.1 v částce 57 558,10 Kč a vůči žalované č.2 v částce 160 138,89 Kč. Napadeným rozsudkem přiznal okresní soud žalobkyni nárok vůči žalované č.1 ve výši 10 723 Kč a vůči žalované č.2 ve výši 21 446 Kč. Odvolací soud proto napadený rozsudek v zamítavém výroku podle § 220 o.s.ř. zčásti změnil tak, že přiznal žalobkyni dalších 46 835,10 Kč vůči žalované č.1 a 138 692,89 Kč vůči žalované č.2. V části, kde okresní soud nesprávně rozhodoval o části nároku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto, odvolací soud rozsudek změnil tak, že se o něm nerozhoduje (viz odstavec 10). V části přiznání části nároku žalobkyni (výroky I. a II.) a ve zbytku zamítavého výroku rozsudek jako věcně správný potvrdil podle § 219 o.s.ř.
33. Procesní obrana žalovaných spočívající v zápočtu nároků žalovaných vůči žalobkyni z titulu podílu žalobkyně na nákladech za opravy a údržbu společných nemovitostí nemá pro rozhodování v této věci význam proto, že provedený zápočet stranou žalovanou je neurčitý. Odvolací soud již ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 3.6.2022, č.j. 19Co 622/2022-187 v odstavci 18 odůvodnění (tedy ještě předtím, než strana žalovaná učinila tento vadný zápočet) podrobně vysvětlil soudní judikaturou kladené nároky na určitost zápočtu v případě, že na jedné či obou stranách zápočtu existuje více jednotlivých nároků a tyto všechny nezaniknou beze zbytku, pak musí být ze zápočtu zřejmé, které konkrétní nároky zanikly zcela a které pouze zčásti. Žalované provedly zápočet tak, že vyčíslili podle své skutkové verze jedinou pohledávku žalobkyně proti oběma žalovaným z titulu náhrady za vyloučení z užívání (ačkoli žalobkyně uplatnila – správně – dvě samostatné pohledávky žalobkyně proti oběma žalovaným zvlášť – viz blíže odstavec 26 tohoto odůvodnění) a proti této jediné pohledávce započítávají své konkrétní pohledávky či jejich části z titulu podílu žalobkyně na nákladech a údržbě společných nemovitostí. Problém zápočtu (jak v jeho podobě uplatněném před okresním soudem, tak v podobě zopakované v odvolání) spočívá v tom, že tento zápočet směřuje proti neexistující jediné (solidární) pohledávce žalobkyně na náhradě za vyloučení z užívání. Jak odvolací soud vysvětlil výše, za tuto náhradu neodpovídají žalované solidárně (nejde o jeden společný dluh žalovaných), ale odpovídají každá samostatně podle výše spoluvlastnického podílu. Přes tento nedostatek by byl zápočet použitelný tehdy, pokud by vyčíslení nároku žalobkyně na náhradě za vyloučení provedený stranou žalovanou byl správný, tedy součet obou pohledávek žalobkyně za žalovanými by byl skutečně 32 169 Kč, pak by obě pohledávky žalobkyně zanikly zcela. Protože však soudem zjištěná výše nároků žalobkyně vůči žalovaným z titulu náhrady za vyloučení je ve výši 57 558,10 Kč (dluh žalované č.1) a 160 138,89 Kč (dluh žalované č.2), nelze ze zápočtu žalovaných určit, kolik ze započítávaných pohledávek žalovaných za žalobkyni ve výši 32 169 Kč míří proti které z těchto nároků žalobkyně, o kolik se v důsledku zápočtu snížily a kolik činí jejich zbytek, který má soud rozsudkem přiznat. Z důvodu neurčitosti tohoto zápočtu nebylo již třeba se zabývat otázkou způsobilosti sporných nároků k zápočtu ve smyslu § 1987 o.z.
34. O nákladech řízení rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o.s.ř. a rozhodoval nově o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů, neboť rozsudek okresního soudu z části změnil. Rozhodoval podle kritéria míry úspěchu ve věci podle § 142 odst. 2 o.s.ř. Okresní soud nepostupoval správně, pokud stanovil společný nárok obou žalovaných na náhradě nákladů řízení, když tyto nemají postavení nerozlučných společníků, ale každé se týká separátní část nároku (samostatná pohledávka žalobkyně). O náhradě nákladů řízení se proto ve vztahu ke každé z žalovaných rozhoduje samostatně podle míry úspěchu žalobkyně vůči každé z nich. Míra úspěchu žalobkyně vůči žalované č.2 je cca 52 %, tedy míra úspěchu i neúspěchu je v zásadě shodná a žádná z těchto účastnic nemá ve vztahu mezi nimi nárok na náhradu nákladů řízení. Odlišná situace je u nároku žalobkyně vůči žalované č.1, tam míra úspěchu žalobkyně činí pouze 35 %. Převažuje tedy úspěch žalované č.1 (65 %), tato má proto právo na náhradu svých nákladů vůči žalobkyni v rozsahu 30 % účelných nákladů. Obě žalované byly zastoupeny stejným právním zástupcem, který v řízení činil úkony ve prospěch obou. Nárok na náhradu za právní zastoupení žalované č. 1 v řízení se stanoví z výše nároku uplatňované proti ní (od podání žaloby 164 616 Kč, náhrada za úkon činí

7 700 Kč, od nabytí právní moci částečného zamítnutí žaloby pak jen 161 160 Kč, náhrada za úkon činí 7 580 Kč). Společné náklady (paušální náhrada hotových výdajů, cestovné) se dělí podle poměru nároků uplatněných v žalobě (nárok vůči žalované č. 1 představuje 35 % za součtu obou nároků). Za fázi řízení do vydání zde přezkoumávanému rozsudku představují náklady žalované č. 1 následující položky. Právní zástupce žalované č. 1 účtuje za tuto fázi 9 úkonů (1 – převzetí zastoupení, 2 – vyjádření k žalobě, 3 – účast u jednání 9.9.2020, 4 – vyjádření ve věci z 24.9.2020, 5 – účast u jednání 3.3.2022, za tyto přísluší náhrada 7 700 Kč, 6 – odvolání proti prvnímu rozsudku, 7 – vyjádření k odvolání protistrany, 8 – vyjádření ve věci z 12.7.2022, 9 – účast u jednání 14.9.2022, za tyto úkony přísluší 7 580 Kč). Soud tyto úkony považuje za účelné, náhrada za ně činí 68 820 Kč. 9 paušálních náhrad po 3200 Kč činí 2 700 Kč a podíl žalované č. 1 tedy 945 Kč. Cestovné z 9.9.2020 činí 1 204,80 Kč (Praha – Písek a zpět, 200 Km, spotřeba vozidla 5,7 litru benzínu BA 95, sazba za ujetý km 4,20 Kč a cena za litr benzínu BA 95 32 Kč, podle vyhlášky 358/2019 Sb.), cestovné za cestu 3.3.2022 činí 1 362,94 Kč (totéž co výše, sazby podle vyhlášky č. 511/2021 Sb. ve znění do 13.5.2022), cestovné za cestu 14.9.2022 činí 1 447,30 Kč (totéž co výše, sazby podle téže vyhlášky ve znění od 14.5.2022), celkem za cestovné 4 015,04 Kč, podíl žalované č. 1 činí 1 405,26 Kč. Za toto odvolací řízení náklady za právní zastoupení 6 úkonů (1 – odvolání, 2 – vyjádření k odvolání protistrany, 3 – účast u jednání 13.4.2023, 4 – účast u místního šetření, 5 – doplnění skutkových tvrzení na výzvu soudu, 6 – účast u jednání 8.8.2023) po 7 580 Kč celkem 45 480 Kč. 9 paušálních náhrad hotových výdajů 1 800 Kč, podíl žalované č. 1 činí 630 Kč. Cestové za cestu k místnímu šetření činí 1 509,68 Kč (Praha – Písek a zpět, 200 km, sazby podle vyhl. 467/2022 Sb.), cesty k jednání odvolacího soudu po 2 264,52 Kč (300 km, stejné sazby), celkem 6 038,72 Kč, podíl žalované č. 1 činí 2 113,55 Kč. Zaplacené soudní poplatky žalovanou č. 1 činily 9 058 Kč. Dále přísluší 21 % DPH. Náklady žalované č.1 tedy za celé řízení představují 153 524,51 Kč. Náhrada ve výši 30 % činí 46 057,35 Kč.

35. O náhradě nákladů řízení placených státem soud rozhodoval podle § 148 odst. 1 o.s.ř. podle míry úspěchu v řízení. Tyto náklady činí 7 125 Kč (v tomto rozsahu nebyly náklady hrazené státem pokryty vybranými zálohami od účastníků, zaplacené zálohy představují náklady tohoto účastníka, jenž ji zaplatil). Tuto částku soud rozdělil mezi oba souzené nároky v poměru podle jejich výše a uložil zaplatit účastníkům část odpovídající jejich úspěchu v jednotlivých nárocích (část nákladů ve vztahu k nároku mezi žalobkyní a žalovanou č.1 ve výši 2 494 Kč se hradí podle úspěchu, tedy žalobkyně 1 621 Kč, žalovaná 873 Kč, obdobně část odpovídající druhému nároku 4 631 Kč hradí žalobkyně a žalovaná rovným dílem).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek § 237 o.s.ř. podané do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Písku. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o.s.ř.).

Pokud nebude splněno, co ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, lze podat návrh na jeho soudní výkon nebo exekuci.

České Budějovice 10. srpna 2023

Mgr. Jan Jursík v.r.
předseda senátu